

Fikaná 2008

aneb

*...fikaný, fikaná, fikané,
velmi fikaný, přefiklá, vychcané...*

Fikaná

20.6. - 22.6.

Fikaná. To je ale geniální, řekl bych přímo fikaný název, co? Však jsem ho také onehdá vymyslel sám. No nic...

Přes tak zajímavý, originální, fantastický, uchu lahodící název (sakra, já toho nenechám, co?) ovšem výprava neslibovala přiměřenou, tedy maximální účast.

Dokonce i autor toho neuvěřitel... už ne! Dokonce i já jsem do poslední chvíle nevěděl jestli pojedu, protože se rýsovaly nějaké pracovní povinnosti.

Až v pátek jsem se při pohledu na monitor v práci rozhodl, že pojedu. Pracovní povinnosti do mých plánů nicméně stejně zasáhly - rozhodl jsem se pro nedělní ranní odjezd do Prahy. Jízdenky na páteční vlak se sice už koupily ve čtvrtek, avšak Janka, zlatíčko Plašanovo, mi ale po mém telefonátu šla koupit lístek ještě jeden.

Vkt.

Kdyby ses na ten monitor v práci podíval už ve čtvrtek, mohli jsme to koupit všechno najednou. Tak příště.

Jnk.

Ale teď mě napadlo, že pořád píšu jenom o sobě. To má, tuším, nějaký odborný, lékařský název.

Vkt.

Že by egocentrismus, či dokonce narcismus?

Jnk.

Možná bys do toho Viktorku mohl napsat i to, že jsem Tě přemlouval i já a to, že jsi nakonec vyjel znamená, že jsi i ty moje zlatíčko.

Plš.

Vrátím se tedy k té účasti. Aby to ale nebylo moc dlouhé, tak raději jen telegraficky. Kromě MĚ tedy jel Dig, Plašan a již zmíněná Janka. Nic moc, co?

Přípravy na výjezd byly nezvykle luxusní. Přišel jsem asi 15 minut před časem T - 45 minut a navíc jsem se již poučil z minulých asi 30ti výprav a vzal si jenom pár triček, ponožek, jedny kalhoty a trochu jídla. Chvilí po mě přišla Janka, kterou asi po deseti minutách následoval Plašan. Času bylo tolik, že jsme si dokonce dovolili při převozu kol a bágů na ulici vynést i plasty do popelnice a Dig si ještě u rákosníků koupil pití.

A už jsme jeli do Holešovic na nádraží. Cesta proběhla víceméně bez komplikací, snad jsem měl jediné počkat na Plašana, kterého zbrzdila červená a chudák nevěděl, kam má jet dál. Tak to se omlouvám... Vkt.

Já jsem Viktorku věděl, kam jet, jenom mi tam padla červená na semaforu, tak jsem chvilku, teda spíš delší chvilí čekal na zelenou barvu. No a pak jsem jel okolo, zatímco vy jste jeli přímo.

Plš.

Potom se vynořil už jen jeden drobný problém - Janka zapoměla na Vinohradech karimatkovník s karimatkama obou a šusem. No co, stane se...

Vkt.

Poslední dobou se stává více méně koloritem, že něco s Plašanem necháme doma, v tomto případě pouze na Vinohradech. Jelikož máme prostorově úspěšné karimatky, vejdu se nám do jednoho karimatkovníku obě dvě a k nim ještě ešus. Tak tedy nemáme toto všechno. No, to nám to pěkně začíná ☺.

Jnk.

Na nádraží se potom stala ještě jedna zajímavost, řekl bych spíš zázrak - průvodčí nám dovolil nechat bágly na kolech. Vkt.

Já bych řekl, že to bylo tím, že kromě malé skupinky cyklistů a nás už v tom vlaku nikdo jiný nejel a nedalo se předpokládat, že by v Ústí nad Labem někdo nastoupil. Plš.

A už jsme jeli...

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	812	0	0	21

Projeli jsme třeba Lovosicemi. Přes stanici Lovosice-město. Tam ale měli chybu. Spíš tam měli mít něco jako Looovoooooosice-městoووو pro něco tak dlouhého.

Do Děčína jsme dorazili sice podle jízdního řádu, ale přesto překvapivě brzo. I Jance to připadalo nadmíru včasné, protože se musela nečekané probudit... Vkt.

Byla jsem nějak z práce úplně vyřízena a monotónní drncání kol společně s úmorným horkem a únavaou mě hezky ukolébalo. Prospala jsem dokonce jedinou zastávku v Ústí nad Labem. Jinak tenhle skvělý vlak uháněl nonstop z Prahy až do Děčína. A jak mně nechtěly oči po probuzení koukat a tělo se hýbat. Jnk.

Dostat se z nádraží byla malá dobrodružná hra. Sjezdy na koncích nástupišť nebyly, výtah byl osobní a tedy pro naše kola nepoužitelný. Museli jsme tedy po schodech, což nešlo zrovna nejlépe. A na druhé straně zase nahoru. Což se nám nelíbilo. Plašan s Jankou svoje kola dostali nahoru po schodech, ve mně s Digem ale zvítězila přirozená lidská lenost. Našel jsem nákladní výtah na první nástupiště a teď už jen najít výjezd na ulici. Přes nádražní halu to sice ideální není, ale jiná cesta nebyla.

Vymotat se z Děčína bylo podobně komplikované. Děčiňáci si na tom zřejmě zakládají. Ven jsme se sice dostali podle Janky jinudy než původně plánovala, ale vůbec to nevadilo.

Jeli jsme po silnici 262 na Českou Lípou. Zpočátku otravovalo poměrně dost aut, po chvíli se ale situace radikálně uklidnila, zřejmě začal fotbal. Zrovna je Mistrovství Evropy či co.

Cesta podél řeky, prý to byla nějaká Ploučnice, ubíhala příjemně rychle. Přijeli jsme do Benešova. Nad Ploučnicí!

Benešov nad Ploučnicí

Seskupení dvou nevelkých zámků vystavených rodem Salhausenů. Horní zámek vznikl v letech 1520-24 a připomíná gotické hradní paláce. Detailem je však renesanční. Dolní zámek je ukázkou saské renesance.

Benešovský zámecký komplex právem náleží k nejpozoruhodnějším příkladům renesanční zámecké architektury u nás. Oba původně jednotné zámecké komplexy byly zbudovány v průběhu 16. století příslušníky míšeňského protestantského rodu pánů ze Salhausenu. S nimi je spojován největší rozkvět Benešova, který se na celé století stal panskou rezidencí a střediskem nebývalé stavební aktivity.

Jelo se hezky a tak jsme se ani nenadáli a už v Žandově zahýbali na okresku hledajíc nocleh. První pokus na hrázi rybníka skončil prachbídne, zato při druhém jsme už mohli slavit úspěch. Na něčem, co mohlo kdysi bývat polem jsme se mezi vysokými bodláky rozhodli strávit noc. Postavit doupě - tunel, bylo dílem chvilky, nebýt mých rukou to mohlo být ještě o něco málo rychlejší. A někteří méně zapomětliví z nás už leželi na krásné měkkých karimatkách a popíjeli vínečko. Vkt.

Ti ostatní dělali totéž, jen bez té karimatky. Nastlané věci pod sebou a vypůjčená želvíková dečka ale změkčila lože do přijatelné podoby. Horší to bylo s podlozím, které bylo poněkud hrbolatějšího charakteru. Jnk.

Já jsem si lebedil jenom ve spodkách, ostatní nabalení v oblečení.

No a potom se šlo spát...

Vkt.

A spalo se výborně až na takový jeden vrchol a jedno údolí, na druhou stranu bylo to místo ke spaní a jak dokazovalo mé chrápání (teda podle tvrzení ostatních), tak to nakonec nebylo až tak zlé. Plš.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Volfartice	50	843	30,9	15,9	12-27

Ráno 21. 6. sobota

Několikrát za noc jsem se probudil. Ne, že by bylo něco v nepořádku, ale tak nějak kontrolně. Pravda, při výběru místa na spaní jsem se pokusil najít to nejrovnější a nejměkčí kvůli absenci karimatek u Plašanů, ale přeci jen...

*Definitivní probuzení přišlo v 9. A to ještě nad ránem sprchlo a Plašan chrápal.
Jinak byla noc klidná. Dig.*

Mně se spalo dobře, takže ani probuzení nebylo nepříjemné. Vstávali jsme pozdě, už ani nevím v kolik, ale po snídani a zabalení jsme odjížděli pryč v půl jedenácté.

Za zmínku jistě stojí hláška, kterou Dig vyjádřil to, jak moc mu chybí Hanka: „Já se bez Hanky ani nevyseru“. Znělo to jako kdyby bez ní opravdu ani chvíli nemohl být. Ale jen do okamžiku kdy se ukázalo, že si doma zapomněl toaletní papír. No jo, žena se někdy hodí... Vkt.

*A nejen na toaletní papír, Viktore. Měl bys to také zkusit. Doporučuji. ☺
Dig.*

Tak jedem. A hned oo Volfartic. Co je na nich zajímavého? Na nich by pro někoho mohlo být zajímavé to, že pro nás na nich nebylo zajímavého vlastně nic. Ba ne. Přeci jen ano. Moderní vila v architektonickém stylu podnikatelského baroka, která svou sytě modrou(!) barvou ostře kontrastovala s protějšími typickými roubenými chaloupkami. Za peníze si holt zbohatlíci vkus nekoupí...

Bylo pod mrakem, jelo se zase mimořádně dobře, skoro pořád to totiž fičelo z kopce. Až do odbočky v Horní Libchavě, kde nás zaujala imponantní vysoká šedá stavba s malou věžičkou. Prý to je zámek. I v mapě ho mám nakreslený.

Horní Libchava

Zámek postaven v roce 1574 Jindřichem z Wartenberka. Od poloviny 17. stol. až do roku 1926 v majetku Maltéžských rytířů.

Obec Horní Libchava se táhne podél potoka kdysi zvaného Libchava a pokračuje další obcí již od středověku odlišenou jako Dolní Libchava. Mezi oběma vesnicemi stojí na jihovýchodním okraji Horní Libchavy zámek, kdysi sídlo samostatného dominia. V nejstarších dobách, dříve než vzniklo hornolibchavské panství, tvořilo toto území součást zboží klinštejnského.

Původní název obce, připomínané poprvé v r. 1352 a vyskytující se vedle nového pojmenování ještě ve 14. století, zněl Chotohošť. Podle charakteru někdejšího místního jména lze soudit, že základem pozdější vesnice byl Chotohostův dvorec, nelze však již zjistit, zda právě on se stal předchůdcem dnešního zámku..

Počátkem 16. století se dostala Horní Libchava do držení Salhausenů a zanedlouho potom ji získal manžel Anny Salhausenové Prokop z Vartemberka. Jeho syn Jindřich postavil pravděpodobně na místě starší libchavské tvrze, o jejíž osudech není však nic bližšího známo, v r. 1574 dnešní zámek, jenž přes některé úpravy z dob svých počátků – jedna z nich byla provedena podle vytesaného letopočtu v r. 1593 – a přes některé novodobé zásahy si dosud zachovává svůj původní vzhled. Je to obdélné dvoupatrové stavení se sedlovou střechou, se stupňovitými, ještě goticky pojatými štíty a dvěma čtverhrannými věžemi se stanovými střechami na vnější straně. Arkádové loggie na vnitřní straně zámku obrácené k hospodářským budovám a okna, místy sdružená a se společnou nadokenní římsou, dosvědčují renesanční původ stavby.

V r. 1623 koupil konfiskované panství za 26 958 kop Vilém Vratislav z Mitrovic, pozdější velkopřevor maltéžského řádu. Jeho znak vytesaný v kameni zdobí jižní stěnu hornolibchavského zámku. V domnění, že může podle privilegia

od generálního převora volně disponovat se statky získanými jinak než od řádu, odkázal Vilém Vratislav Horní Libchavu svému bratru Zdeňkovi, po němž se jí ujali i jeho synové. Na protest pozdějšího velkopřevora Tattenbacha byl však v r. 1653 Mitrovicův odkaz zrušen a libchavské panství bylo přirknuto maltézskému řádu. Řádovou komendou zůstala pak Libchava až do vzniku československého státu.

Za první pozemkové reformy řád panství prodal. Po dvou majetkových transakcích se dostal v r. 1930 zbytkový statek o rozloze přes 700 ha i se zámekem do držení Severočeských stromovek, respektive do rukou agrárního senátora Josefa Vraného jako hlavního člena této rodinné akciové společnosti. V 30. letech byly uvnitř zámku i na jeho fasádě provedeny nepříliš citlivé úpravy. Za okupace převzala zámek počátkem r. 1939 organizace Sächsische Bauernsiedlung a zřídila zde ubytovny pro Říšskou pracovní službu. Od r. 1943 až do osvobození patřil zámek k hospodářství SS, zvanému Malta.

Náš další cíl mi byl v tu chvíli naprosto neznámý, teď ale mohu přeskočit běh času a napsat rovnou, že jsme mířili do Sloupu v Čechách. Cesta do něj se obešla bez zvláštních příhod, nevšimli jsme si skoro ani hospody, ve které jsme kdysi obědvali a přečkali déšť.

Příjezd do Sloupu byl ale úchvatný, alespoň pro mě. Za zatačkou se totiž přímo proti nám tyčila skála, na níž byly nějaké stavby, vypadalo to velice zajímavě. A my jsme k tomu jeli, to bylo super.

Po zaparkování kol a s tím spojených činnostech jdeme omrknout co tu vlastně mají. Vystoupali jsme několik dřevěných schodů v úzké chodbě tvořené pískovcovými stěnami, překročili stupeň, který značil 300 m nad mořem

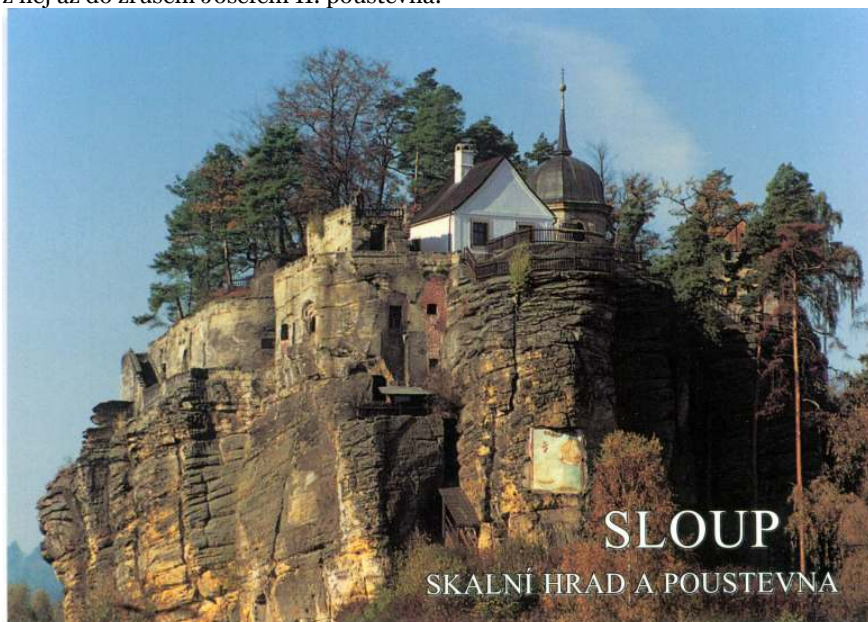
a už jsme si koupili lístek na vstup. Chtěli po nás 50 Kč. Musím ale říct, že to za ty peníze stálo.

Sloup

Opevnění, založené ve 14. stol. Ronovci a vypálené r. 1639 Švédy. Koncem 17. stol. nedokončená stavba barokního kláštera, která se stala působištěm poustevníků. Po zrušení poustevny Josefem II. upravili Kinští objekt na romantické výletní místo.

Osamocený skalní suk trčící do výše 30m nad okolní krajinu lákal pro svojí přirozenou obranyschopnost již odedávna. Posádku bylo v rámci středověkého válečnictví snadnější vyhladovět než dobýt přes soustavu rybníků, vodního příkopu s padacím mostem a hlavně přes jedinou přístupovou cestu - uzoučké schodiště, kudy prošel pouze jeden válečník za druhým. Přírodní "hradby" pískovcové skály jsou 100m dlouhé a 60m široké, uvnitř ukrývají systém místnůstek a chodeb - včetně jednolodního kostela s velmi přesnou orientací na východ! Teráska s pokladnou je v místech někdejší barokní zahrádky, nad novým vstupem. Toto vše je, stejně jako téměř celý vzhled, výsledkem až barokních úprav. Mimo jiné jde také o prostory kukátkového divadla, jižních teras s vinníci, dešťového rybníčku na vrcholové plošině či např. dvojice umělých romantických

jeskyní apod. Středověkých prostorů se zachovalo méně, nejzajímavější je asi hruškovitá zásobnice na obilí (zajímavé je, že prý byla využívána i naopak - jako hladomorna). Po vypálení švédy místo přestává být opevněným bodem a stává se z něj až do zrušení Josefem II. poustevna.

Zato peníze, které jsem vydal za oběd v hospodě v podhradí, jsem mohl vydat mnohem hospodárněji. Když pomínu fakt, že mi zapomněli donést objednanou česnečku a také fakt, že mi kjídlu dali místo hranolek Digovy krokety, pořád mi ještě zbude jídlo, které ve mně nezanechalo žádné vjemy, snad kromě trvajícího hladu. Palačinkami to ale trochu zlepšili... Vkt.

Hospůdku asi vedli amatéři, kteří mají kšeft na dobrém místě. Polévka se jim však povedla, s rajskou to už bylo trošičku horší, ale celkově se to docela dalo. Navíc, když je kuchařem hlad, tak se jí docela dobře. ☺ Plš.

Já jsem si dala masové kuličky s rajskou a knedlíky a taky to mohlo být chuťově o fous lepší. Nicméně sedělo se nám docela dobře. Lépe by se sice leželo, ale postele neměly. Vrchní byl, pravda, trošku zmatený, ale jinak celkem ochotný. Po načerpání kalorií a sil jsme jeli zase o kus dál a jak jinak, do kopce. Jnk.

Následovala drobná navigační nepřesnost Janky, díky které jsme se projeli asi o 15 km víc. Nevím jak komu, mě to ale nevadilo. Někde jsem četl rozhovor s nějakým motorkářem, který říkal, že pro pravého motorkáře, kterých zase tolik není, není důležitý cíl, ale cesta. Sice jsem to nechápal a nesouhlasil s tím, ale teď to trochu chápu. Je mi celkem lhostejné kudy kam jedu, hlavně že jedu ☺. Navíc jsme díky tomu viděli čápa. Vkt.

Já si myslím, že pokud to tak mělo být, tak tomu tak i bylo. Díky tomu jsme alespoň poznali další pěkná místa, na která bychom se jinak asi nedostali. Plš.

Ani mně nevadil nárůst kilometráže. Předně je to tu krásné a pak, je první letní den, spíme venku a tak nikam nespěcháme. Dig.

Naprostu souhlasím s Digem. Navíc jedině, co mne tak trochu trápí je to, že Jance to moc nejede a vypadá to, že se nejedná o technickou závalu. Plš.

No jo, no, když ona tam byla ještě jedna odbočka, kterou jsem přehlédla, navíc alespoň jsme objeli vyčuhovací kopec Ortel ze všech stran. Ne, že by to byla nějaká výhoda, ale zase jsme se podívali znovu do Cvikova, kde jsme byli i loni. A k proužkovaným chaloupkám dojedeme tak, jako tak. Jnk.

Najeli jsme na naši původně plánovanou trasu a hned si prohlédli nějakou zálesáckou jeskyni. Já jsem o ní dosud nikdy neslyšel, Dig nám o ní ale řekl dost.

Nedivil bych se, kdyby se tam točily záběry pekla z pohádky S čerty nejsou žerty. Schody do tohoto neblahého místa v téže pohádce byly točeny třeba právě na skalním hradu ve Sloupu.

Další cesta hezkým údolím byla lemovaná nejrůznějšími sklanými výtvy.

umělé jeskyně Pusté kostely-Svitava

Volně přístupné umělé jeskyně vzniklé těžbou písku z pískovcového masivu. První zprávy již ze 14. a 15. století. Využívány k různým účelům – mlýny, hamr, brusírna skla, skladiště. V dobách válek nouzové úkryty obyvatelstva.

Zajímavé chodby táhnoucí se pískovcovým masivem. Přístup je vhodný po lesní pěšině začínající u kurtů v obci Svitava u Lindavy. Touto cestou turisté brzy dospějí k prvním lidským výtvy v tomto pískovcovém masivu. Cesta následně vyúsťuje u silnice vedoucí ze Svitavy do Velenic. Vlastní Pusté kostely se nacházejí dále po této silnici směrem na Velenice, kde je nutno odbočit na cestu

vedoucí vlevo vzhůru do svahu.

Na silnici jezdily bandy motorkářů, někteří z nich vypadali jako by vypadli z nějakého špatného hororu. Takhle jsme dojeli až do Zákup.

Zákupy

Dubé r.1541 přestavěli v renesanční zámek. Přestavba v r.1665–1715 a v r.1741. V r.1850–1851 upraven ve stylu druhého rokoka pro Ferdinanda V. Interiéry vyzdobil J.Navrátil, zůstaly zachovány dodnes.

U zámku se rozkládá v posledních letech upravený park. Rovněž balustrády nad parkem byly v nedávných letech opraveny. V zámeckém příkopu shlédneme zde přebývajícího živého medvěda.

V této kultuře nabitě obci jsme se měli rozhodnout, kam pojedeme dál. Jestli po původní trase nebo zkrácenou verzi. Byly asi čtyři hodiny odpoledne, před námi asi 25 km - rozhodli jsme se jednomyslně pro původní trasu.

Cesta do Zahradek byla po nové silnici vedoucí mladým borovým lesem. Takové bývají tam, kde se těží písek. A také ano - jednu pískovnu jsme také míjeli. Vkt.

Při jedné navigační zastávce (nebo spíš zastávce na odpočinek?) se Janka stala navigátorem skoro pro celou střední Evropu. Nejdříve si ujasnila, kde jsme, co tu děláme a kudy dál. Pak uklidila mapu a než stihla vydat pokyn pro pokračování v jízdě, zastavila u nás škodovka. Z ní vystoupila blondýna, tak 25 let, relativně chytrá (poznala, že cyklisti mají mapy) a ptala se Janky kudy a kam do Starých Splavů. Chvilka hledání a blondýna spokojeně odjíždí. Než Janka stihla uklidit mapu, zastavili u nás starší manželé a že se nějak ztratili. Opět chvilka hledání, pár minut vysvětlování a zase spokojený odjezd. Tak, ještě někdo? Silnice je jako vymetená, ostatní se asi styděj zeptat ☺ Dig.

Náhodou to bylo pěkné místo u vjezdu soukromého vepřína s prozaickým názvem Vlčí důl. Navíc tu mají takovou krásnou ceduli s obrázkem prasete. Plk.

Asi se všem líbila ta hezká cedule s prasátkem a nebo my.

Jnk.

Přejeli jsme frekventovanou hlavní silnici a přes Zahrádky jsme dojeli až do Blíževedel. Trasa mi byla nějaká povědomá. A taky ano. Už jsme tudy jednou jeli, blízko u silnice dokonce i spali. Dig má na kopeček pod Blíževedly „dobré“ vzpomínky, protože tam ve tmě najel do díry a zboural si ráfek. Tak to bylo tady! Jenom ta osudná díra zmizela.

Vkt.

Hmm, fakt vynikající zážitky. Kromě ráfku jsem si natloukl své poškozené zápěstí. A to bylo velmi ošklivé. Díky tomu jsem si nějak nepamatoval, že od díry k noclehu to byla ještě pěkná dálka.

Dig.

Ve vesnici jsme se zastavili...

...v jedné občerstvovně. Zvlášt Janka byla hodně unavená. Celý den jí to moc nešlo a už toho měla chudák dost. Dig si vzal pivo, já věren svému předsevzetí kofolu. Pivo by bylo lepší. K zahuštění pití jsme si koupili chipsy, bylo to příjemné posezení.

Cestou na nocleh jsme si udělali malou zajíždku do Skalky. Možná že to nebylo plánované, ale rozhodně to bylo užitečné, protože se v zavřeném obchodě, který nám ochotný majitel obchodu a přilehlé hospody rád otevřel, nakoupily burty a chleba. Zase oheň. To je už nějaká tradice či co...

Vkt.

Nebyl to majitel, ale majitelka.

Plk.

Plánované. Původně tudy vedla trasa. Jenomže tady někde má být nocleh a bohužel jsme právě překročili hranice CHKO. Proto obrat a opuštění území, kde se nesmí skoro nic.

Dig.

Po krásném obratu pod vrcholem silnice, za který nebylo vidět, jsme najeli na polní cestu, která měla být žlutou turistickou stezkou. Nebyla.

To jsme poznali záhy, když cesta zase skončila nějakou chatou a loukou. Noc nic, Dig jel dolů po louce a my jsme ho chtěli, nechtěli museli následovat. Dole, za ohybem lesa se na nás ale usmál plácek, který byl na spaní téměř ideální. Janka s Plašanem ještě chvíli poněkud pečlivě hledali místo, kde by jejich záda dostala bez karimatek co nejmenší masáž od země a už se stavělo doupě. Tentokrát ze třech kol vedle sebe, to svoje jsem totiž chtěl mít vedle, abych mohl ráno v klidu odjet.

Uvařili jsme si večeri, vyjedli jsme pár Plašanových hrachových lusků, pak především Plašan připravil dřevo na oheň a opékaly se buřtíky. I já jsem nějaký dostal, i když jsem původně žádný nechtěl. Mám to ale pěkně zařízené, že?

Před ulehnutím jsme si ještě chvíli rozmazlovali zobáky vínem, pivem a různými pochutinami, spánek byl potom zaslouženým odpočinkem po náročném dni.

Vkt.

Ale moc pěkném a letos nejdelším dni!

Dig.

Po prvním letním dni.

Plš

To teda jo, ještě dlouho do večera svítlo slunce a ozařovalo sytě zelenou louku. Přimo v lese pod námi, jen o úroveň níž, jsme viděli tu žlutou značku, která vedla k Helfenburku. Možná se tam stihneme ještě podívat ráno před odjezdem. ***Jnk.***

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Skalka	52	916	72	18	10-26

Ráno 22.6. neděle

Noc byla pro mě a Viktora nádherná, měkoučká a teploučká. Okolo burácelo ticho a vůbec paráda. Ani naši bezkarimatkovníci si nijak nestěžovali. Ráno se Viktor začal ošivát a pak vstal. Zabalil si a se slovy „je sice půl sedmé, ale už jedu“, odešel k hornímu cípu louky. A zase bylo ticho. Pak vstala Janka a začala organizovat život oběma plachtám. Dělalala při tom rámus a nešlo jí to vymluvit. A to už mě notně nebavilo a tak jsem uchopil ruličku a šel se kochat přírodou. Po návratu nás ženská nenechala ležet a vynutila si přípravu snídaně, přičemž vymyslela, že na nedaleký hrádek zajdeme pěšky a kola necháme tady. Tento nápad ji po konzultaci s mapou a ověření správného času přešel. Necháme si to na jindy a pojedeme sem cíleně.

Dig.

No tak jo, ale zase budeme spát tady.

Jnk.

Pak jsme normálně zabalili a vydali se na cestu. Slunce je už docela vysoko a předvádí, co umí. Na rozdíl od Viktora jsme my celou louku až nahoru vyjeli. Pak jsme se shodli na tom, že je to báječný trénink na Expedici. No, jestli to tam bude vypadat takhle, tak potěš hodiny...

Dig.

Navic jsme se tak nějak i domluvili, že příští výprava bude vést do kopečků. A tak to vypadá, že další výprava povede někam nahoru.

Plš

Po zdolání polně – lesní cesty do téměř nesjízdného kopce jsme se dostali na silnici a po ní zpět do Skalky. Poslední známé místo bylo u rozcestníku, který jsme studovali už včera. Najeli jsme na lesní cestu a maximálně si užívali lehkého houpání terénu a nádherných scenérií kolem. Třeba hned zkraje koberec borůvek se spoustou modrých kuliček. Tedy zastávka.

Pak nádherné výhledy do údolí a na protější skály. Zase zastávka. A další a další přenáravné věci. A zastávky. Dig.

Požitek z jízdy je opravdu skvělý, na lesní, lehce zpevněné cestě jsme úplně sami, cesta je více méně rovinka s malými houpačkami, teplota ve stínu lesa přijatelná a všude kolem zeleno. Tak takhle vypadá cyklistův ráj. Škoda, že si ho Viktor neužívá s námi. Jnk.

Ani se nám pak nechtělo na silnici. Mezi tím se mimo les udělalo vedro. Včera v občerstvovně měli televizi a když jsem si nechával nalít druhé pivo, akorát ukazovali předpověď počasí. Mluvili o úplném jasnu a teplotách nad 30°C. Jinak je to vidět v televizi, jinak... Je to tu. Na palubě svítí údaj 34°C. To je hnus. Naštěstí je silnice tu a tam krytá stromy a tedy aspoň trochu stínu. Ale je pravda, že tu mají nádherné výhledy. A díky nim Janka i Plašan přehlédli strom plný černých třešní. Mně to neuniklo. A tak jsme strávili příjemnou půlhodinku sypáním třešní do bříšek. Nádhera. Dig.

Mňam, první letošní. Už jsem se bála, že na téhle výpravě už budeme potkávat jenom třešně zahradní, jako včera. Tyhle byly báječné. Jnk.

Po slezení ze stromu jsem vedle objevil višně. Ty ale kroutily hubou! Šťovík byl proti tomu úplně sladidlo.

A zase vzhůru do horka. Po pár kilometrech svižné jízdy jsme zastavili v Dubé. Janka hledala kudy dál a já sledoval exhibici místního leteckého modeláře. Nutno podotknout, že s tím opravdu uměl. A bylo to dost veliký. Několikrát přelétl velmi nízko nad námi a tak odhaduji, že rozpětí to mohlo mít kolem dvou metrů. No, ale jedme dál. Po poznávacím kolečku Dubou ji opouštíme po jediné silnici v našem směru a sice na Ráj.

Dubá

Ve 13.st.vystavěn hrad jednou z větví mocného rodu Ronovců, od té doby Berků z Dubé. Počátkem 14.st. Berkové z Dubé dubský hrad opustili. Kdy hrad zanikl, nevíme. Prý ještě koncem 18.st. byly patrné jeho valy.

Lze soudit, že Dubá jako sídliště existuje od 1. poloviny 11. století. Ale teprve v první polovině 13. století existují zmínky o prvních pánech z Dubé, kteří sídlili na hradu Dubá. Tento hrad měl své podhradí na místě dnešní Malé strany, jež je nejstarší částí Dubé. Počátkem 14. století Berkové z Dubé dubský hrad opustili a vybudovali po roce 1430 nedaleko hrad Starý Berštejn a v letech 1553 - 1567 postavil Adam Berka z Dubé zámek Nový Berštejn.

Pořád je vedro. Tady to vyniká tím, že se jede po rovině. Akorát mě znepokojuje, že Janka mluvila o Dražejově. Mám v paměti nějakou pakárnu s touto obcí spojenou. A co by to mohlo být jiného, než nějaké stoupání, nebo absence sjízdné cesty. Tady to vypadá na to první.

Po odbočení doprava vidím, že jsem měl pravdu. No nevdá, trénink, no vždyť víte na co. Horko prolezlo i sem do lesa a jede se opravdu mizerně. V půlce odpočíváme a letos prvně používáme převoznou sprchu. Tedy já a Janka. Plašan se rozhodl pro výpečky za živa.

Dig.

Opravdu výživné stoupání a vedro jak v peci. Dokonalý trénink.

Jnk.

Nahoře jsme odbočili ze silnice a po mtz jeli na Dobřeň terénem. Byl to úžasný odpočinek po tom stoupání. Potkali jsme čeveňáčka na horáku. Byl ti chlapík, tak v mém věku v červeném dresu a na červeném kole. Nijak nefrajeřil a měl tendenci se družit. Kromě toho to vypadalo, že si užíval terénu a někomu ujel. Výsledně nám potvrdil správnost našeho směru. Sledování mtz trvalo jen krátce a nepotvrdily se obavy z pokračování po této cestě. Dál je totiž hlavně písek. Vyjeli jsme na silnici a zahlédli nálevnu u hřiště. Zajeli jsme tam a odpočinuli si. Je tu chládek, z kohoutku teče studená voda, napili jsme se, opláchli, namočili trička a vydali se dál. Projeli jsme Dobřeň a za ní zase odbočili ze silnice. Povrch byl vyloženě špatný. Sypaný velmi hrubý štěrk. Zvlášť Plašan byl nešťastnej. Prý jeho trek na něco takového není zvyklý.

Dig.

To teda souhlasí. Zase na druhou stranu si rozumí s hromadou dalších povrchů.

Plš.

Dokodrcali jsme se na dno údolí. Teplota je tu přijatelná, jede se dobře. Mají to tu krásně. Pískovcové skály s dobře viditelnými stopami ustupujícího moře, smíšený les, ticho a nikde ani živáčka. Jedeme zvolna a vychutnáváme.

Zase jsme potkali červeňáčka. Nadšeně nás pozdravil, pak přišlápl a za rachotu šterku, do kterého vjel, zmizel za zatáčkou. Třeba je to nějaký místní dobrý duch. A tak jsme se za stálého kochání dochutnali až k loupežnické jeskyni. Je to báňské dílo vyražené vysoko nad terénem loupeživými obyvateli tohoto kraje, přístupné jen po viklavém žebříku z kulatin. No, museli jsme tam ☺.

Dali si na tom dost záležet. Je to prostorné a spodní část nepřístupná. Prý tam bydlej netopýři. Cha cháá, to jim tak věěřim! Poklad je tam! Proto se tam nesmi! Krásné.

přestože je to tu úžasné a krásný chládek, je třeba to tu opustit.

Jedeme dál. Na trasovničku se píše, že další bod je vesnice Kokořín. A to je špatně. Tato obec se nalézá na velkém skalním ostrohu vysoko nad oběma údolími. A my chceme přelézt z jednoho do druhého. No, lezem. Horko je na padnutí a ten kilometr a půl nekonečněj.

Dig.

My ale budeme natrénováni.

Jnk.

Na začátku vesnice se zase sprchujem. Pak ještě kousek nahoru a volným pádem kolem hradu Kokořín dolů. Následoval průjezd Kokořínským dolem. Svižný a pohodový. Za ním bych jel dál na Vratici, ale Janka chce jet po cyklo, což má být zkratka. Chvilí jsme se nemohli dohodnout na minulém průjezdu. Janka tvrdila, že jsme jeli tudy. Já jsem velmi přesně věděl, že jsme jeli do Mělníka po silnici.

Dig.

No, dobře, B je správně, touhle jsme nejeli. Ale úplně přesně jsem si pamatovala, že jsme se na té odbočce za mostkem rozhodovali, jestli jí nezkusíme. A co jsme nezkusili minule, zkusili jsme tentokrát.

Jnk.

Vyloupli jsme se na silnici vedoucí z Vrutice na Hostín. Sakra, zase kopec! Ale za ním pak už jen dolů do Liblice. A tam je hospoda, kde dobře vařej a bude oběd.

Kopec jsme zdolali, sjezd byl příjemný a rychlý a v Liblici rozčarování. Velkou hospodu zrušili a malá nevaří. Prý máme jet do Byšice na benzínku. Známu to tu a vůbec se mi tam nechce. Jednak tam ceny poněkud připomínají drahotu a jednak je to zase do kopce! Ale co naplat, jedeme. Furt je horko, tady násobené rozpáleným asfaltem. Za dva kilometry jsme na místě.

Dig.

A já už začínám nemoci. Snad je to způsobeno nedostatkem energie, vždyť je půl 4 a my ještě neobědvali. Ale copak to jde, v takovém vedru?

Jnk.

Lokál je pořád stejný. Objednali jsme si, napili se, najedli, ochladili a hurá domů.

Dig.

Bahuzel Janka už je skoro na dně, ale drží se. Už abychom byli doma.

Plí.

Navedl jsem nás přes Všetaty. Je to po rovině a v podstatě pohodlné. Měl jsem jen jednu obavu, aby ve Všetatech náhodou neměli nápad, že na nádraží budou posunovat. To se uzavírá přejezd klidně i na hodinu. Přijíždíme k přejezdu a pochopitelně jdou šraňky dolů. Teda to snad není pravda! Z budovy vyběhl tlustý nádražák v modrém a upaloval podél tratí. Zastavoval u výhybek a s každou zarumploval. Že by místní automatika? Za nějakou dobu se volným krokem vrátil a zašel do budovy. Pak se rozjela lokomotiva. Sama, bez vagónů. Hned za ní se závoxy zvedly. Ty jo, jen 15 minut? Tak honem, než je zase spustěj! Projeli jsme, ale vyhráno nebylo. Na konci vesnice, kam je odtud vidět a kde je odbočka naším směrem, je hrazení, blikadýlka a ohromná díra. Nevadí. Známu to tu. Zatočil jsem mezi domky. Pokud se tu nic nezměnilo, dojedem na odbočku tudy. A tak se také stalo.

Pořád je neskutečné vedro. Dojeli jsme na hlavní vedoucí do Brandýsa. Dali jsme se na ni a jedeme, co horko dovolí. Minuli jsme Ovčáry a za další půlhodinku byli ve St. Boleslavi. Projeli jsme ji a známým výjezdem se dali na Zápy. Jedeme již značně pomalu. Především Janka toho má plné sandáky. Na téhle výpravě se jí nějak obzvlášť nedaří. No, není vždy posvícení.

Dig.

To teda není. Je to děs běs, vůbec se mi nelíbí, že něco nemážu, že to prostě nejde. Při jízdě už se jenom soustředím na zástěrku kola přede mnou a ze setrvačnosti šlapu. Požitek z jizdy nula, jen dína a vedro.

Jnk.

Dojeli jsme k občerstvovací hospodě a jali se odpočívat, chladit se a pít. Pro nezbytné doplnění energie jsme potřebovali 45 minut. Zbývá posledních 22 kilometrů.

Vyjeli jsme značně pomalu s tím, že nemá cenu někam spěchat. A tak jsme zapadajícím sluncem projížděli známá místa, až jsme projeli Radonice a na hranicích Prahy se zastavili k dalšímu odpočinku. Janka má velmi pevnou vůli. Již několik desítek kilometrů jede jen na ni. Jenže se ukazuje, že když tělo řekne DOST!, tak sebepevnější vůle je k ničemu.

Po odpočinku pokračujeme. Satalice, Kyje, Hrdlořezy. Tady na můstku přes Rokytku opět necháváme těla chvíli nic nedělat. Pravda, mám toho taky tak akorát, ale soudím, že mám na dojezd i podjezdová opatření. Horší je to s Jankou. Na jeden zátah už asi dojede, ale pak má j s Plašanem ještě celou cestu do Písnice před sebou. Sice městsky a hromadně, ale i tak, nic moc. Tak jedem.

Navedl jsem nás na cestičku mimo hlavní a po zdolání vyhoupu jsme velmi zvolna dojeli na Spojovací ke konečné tramvaj.

Dig.

K vyhoupu si dovoluji poznamenat, že jsem se zde pokusil o takovou menší akrobatickou vložku, která měla spočívat v tom, že vyvedu takový kopeček. Dig říkal, že ho nevyvedu, ale já stejně jel. Už jsem byl předním kolem nahore a skoro i zadní už tam bylo, ale najednou to podklouzlo a přední kolo šlo do vzduchu a já žádama na zem. Naštěstí jsem dokázal, že padat umím a to i tak, že se kolečku nic nestalo.

Plí.

A pak už to bylo v pohodě. Malešická, Basileják, Parukářka, Olšaňák, Ondříčkova a jsme tu. Nejhorší část návratu – vyrvat kola po schodech do druhého patra.

Dig.

Plašan je v podstatě odpočínatý, vyndáš obě naše kola a s Digem jeho Mašinka jako Jnk.

I to se však nakonec zvládlo. Byla to letošní druhá stovka, ale tato byla mnohem náročnější, protože návrat probíhal za velkého tepla. Důležité je, že jsme to zvládli a nikomu z nás se nic nestalo. Plš.

Přivítala nás Hanka, která tentokrát z pracovních sportovních důvodů nevyjela. Pak už jen vybalení atd.

Po 21. hodině nás Plašani opustili. Po půl desáté byl Plašan zpátky. Prý nemá ambice nikam kolmo vyjet, jen si tady Janka zapomněla peněženku. To je ale šikulka ☺. Na začátku karimatky, teď peněženku, co hlavu, nezapomene někde v příštích okamžicích?

Dig.

Bez poznámek, prosím.

I přes všechny mé fyzické indispozice to byla moc krásná výprava, řekla bych dokonce jedna z nejhezčích. Děkuji.

Jnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	52	1016	101	16,4	18-36

Celková technická data:

Čtyři fikaní...: Dig, Viktor, Plašan, a Janka.

Účast

Oficiálně přiznaná
kilometráž

Příště

204 km

Klíštěcí

Trasa výpravy

Praha Vinohrady	Zákupy	Lhotka
Děčín	Zahrádky	Hled'sebe
Benešov n. Ploučnicí	Holany	Hostín
Žandov	Blíževedly	Liblice
Volfartice	Skalka	Všetaty
Horní Libchava	Dubá	Ovčáry
Skalice u ČL	Rouprechtice	Zápy
Sloup v Čechách	Dražejov	Satalice
Cvikov	Dobřeň	Kyje
Velenice	Kokořín	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Trn), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Janka (Jnk), Plašan (Plš), Tomáš (Tom), Jana (Hor), Jafa (Jaf) Michal (Mch) Jan VI. (Sl_{sp}), Jan VII. (VII). Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Obrazová příloha

© Hell's Tour_{club} 2008
Dig & Plš & Jnk & Vkt.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz